COIDUM ŞI FRÎNCULESCU:

„CE NE-A LEGAT ? DRAGOSTEA PENTRU FOTBAL !“

Ştefan Codium — Vasile Frînculescu.

Doi antrenori de fotbal. E deajuns să amintești de unul și, fără să vrei, îți apare și imaginea celuilalt.

Lucrează împreună și se completează fericit, deși acum patru ani prea puțin auziseră unul de altul. Căile vieții lor, complet diferite, i-au adus însă acolo unde i-a unit (și-i unește) pasiunea comună, jocul cu balonul rotund și anume... pe terenul de fotbal.

Frînculescu, după o foarte scurtă carieră ca fotbalist junior la Poiana Cîmpina, urmează Facultatea de medicină la Cluj (absolvită în 1958) dar, paralel, spre disperarea lui, nu poate îmbrăca tricoul lui „U“. Cauza : o insuficiență aortică pe care n-a putut-o ascunde specialiștilor din orașul străbătut de Someș. Și atunci, drept... răzbunare, nu numai că urmează ulterior cursurile de medicină sportivă devenind medic specialist, dar se înscrie și la I.C.F., avînd, la încheierea studiilor, specializarea — firește — „fotbal“. Și, în 1964 a fost repartizat ca medic sportiv la C.S.M. Reșița.

În tot acest timp, **Coidum,** după o îndelungată activitate de jucător **(1946 — Unirea Tricolor București ; 1949 — Jiul ; 1950 Dinamo Bacău ; 1953 — din nou Jiul ; 1957 — Farul ; 1959 — Prahova „1 Mai“ Ploiești)** urmează în 1961 școala de antrenori de la I.C.F. și debutează în 1963 la Cehlăul Piatra Neamț, după care, în ianuarie 1965, trece la C.S.M. Reșița. Aici îl întîlnește pe dr. **Vasile Frînculescu** și se alcătuiește tandemul. Cu excepția anului 1966, cînd medicul **Frînculescu** activează la Chimia Suceava ca antrenor de fotbal, promovînd echipa din „C“ în „B“.

Dar întîlnirea cu **Ștefan Coidum** lăsase urme și în 1967 cuplul se reface la Petroșani, pentru ca în vara lui 1968 să coboare din munți la șes, la Craiova.

I-am întrebat pe fiecare în parte ce i-a atras pe unul spre celălalt. **Coidum,** așa cum îi este felul, mai zgîrcit la vorbă, a fost mai concis : **„Ce ne-a legat ? Nu m-am gîndit pînă acum la așa ceva. În primul rînd, cred, dragostea pentru fotbal ; în al doilea rînd — faptul că fiecare și-a văzut de treburile lui, că nu au existat imixtiuni. Altceva...“,** și Coidum a ridicat din umeri.

Răspunsul lui **Frînculescu : „Ce m-a făcut să colaborez cu Coidum ? Cred că, în primul rînd, dragostea pentru fotbal** (n.r. — fiecare în parte a ajuns, deci, la același punct de plecare) ; **apoi — înțelepciunea de a asculta tot ce i se spune și capacitatea de a discerne binele de rău. Să vă dau un exemplu : înaintea primului meci din acest campionat i-am spus că opt jucători sînt în formă sportivă și trei spre formă sportivă. Și abia am reușit 1—1 cu „U“ Cluj, la Craiova. Alt antrenor n-ar mai fi avut încredere în mine. Și, totuși, după acest 1—1,** spusele mele **s-au adeverit, cîștigînd la Oradea și făcînd 4—0 cu Farul la noi, pe „Central“. Apoi, e foarte muncitor și îți face plăcere să lucrezi împreună. Firește, intervin și divergențe. Atunci fiecare vine cu argumentele de care dispune și unul din noi înțelege și cedează. Cînd își pune ceva în gînd și are siguranța că reușita este asigurată, nu demobilizează cu toate greutățile ce le-ar întîmpina. Un exemplu : Bălan. Toată lumea era împotriva lui. Dar băiatul avea calități excepționale, cusurul lui — e drept, cel mai mare — nu știa fotbal ! Nu jucase. Fusese atlet. Alergător. Coidum a intuit posibilitățile lui, l-a învățat fotbal. Dar Bălan nu putea progresa decît jucînd. Și atunci a devenit titular, chiar dacă nu întotdeauna merita să îmbrace unul din primele 11 tricouri ale Universității Craiova. Și a devenit un jucător bun, util echipei, care mai poate evolua. În sfîrșit, cred că am învățat de la el cum se ține cîrma unei echipe de fotbal în care ai 11 jucători ce se cred de neînlocuit și 7—8 care, la rîndul lor, se cred nedreptățiți. Fiecare cu felul lui de a fi, de a judeca, de a se comporta. A ști să găsești întotdeauna calea de a-i mulțumi și pe unii și pe alții pentru ca treburile în cadrul echipei să meargă cît mai bine este o artă pe care, ca antrenor, trebuie s-o deprinzi, să ți-o însușești. Coidum o are și eu de la el am învățat-o. Poate că și Coidum a învățat altele de la mine. Ce ne-a mai legat atît de mult ? Știu eu... Poate și faptul că și lui și mie ne place atît de mult șahul...“**

Am regretat că nu i-am găsit niciodată în fața tablei cu pătrate albe și negre. I-am fi imortalizat într-o fotografie, altă ipostază a cuplului **Coidum — Frînculescu.**

Mircea TUDORAN

● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ●

AU FOST TREI ȘI A RĂMAS... DELEANU

In urmă cu 10 ani, printre miile de copii care afluiau spre porțile fotbalului cu acea nerăbdare caracteristică poate numai dorințelor pe cale de a fi împlinite, trei nume, care în acea vreme nu spuneau nimic — nici măcar prin obișnuitul joc al asemănărilor onomastice — se înscriau cu emoția specifică oricărui început, în repertoarul fără de sfîrșit al „sportului celor 11“ : NĂSTASE ILIE, PIȘTALU DINU și DELEANU AUGUSTIN. Parcă mai ieri, toți trei — trecuți cu brio prin primul și cel mai greu filtru al selecției — și deveniți coechipieri ai celei mai tinere selecționate de fotbal, C.C.A., își alegeau ca model pe Apolzan, Constantin *sau* Zavoda, *mîndrindu-se cu favoarea de a învăța ucenicia sportivă pe același gazon pe care dobîndiseră măiestria înaintașii lor.*

Dar anii care s-au scurs, i-au despărțit — într-un ciudat joc al întîmplărilor — căi de realizare a aspirațiilor, făcîndu-i să se întîlnească totuși din nou, după multe străduințe și venind din direcții diferite, sus în vîrful piramidei.

Ilie Năstase — *mijlocașul subțirel și tehnic de acum 10 ani, care visa să-l ajungă pe* Apolzan, *este astăzi campionul țării la tenis și una dintre cele mai bune rachete continentale. Cînd l-am întîlnit, ultima oară după memorabila finală din Cupa Davis, discuția noastră a avut ca subiect, nu sportul care i-a adus consacrarea, ci... fotbalul. Încercînd să deslușesc locul acestuia printre preocupările actuale ale campionului nostru, Iliuță mi-a mărturisit — pentru a cîta oară ! — pasiunea sa nestinsă pentru jocul care i-a adus marile satisfacții la dimensiunile copilăriei :* „Îmi amintesc cu nespusă plăcere de anii începutului, cînd în ciuda unor restricții, impuse la un moment dat de cei care îmi hotăriseră destinul sportiv — *amintind printre aceștia pe frații Viziru* — renunțam, între două antrenamente de tenis, la odihnă, pentru o repriză prelungită de fotbal. Și astăzi încă, *continuă* Ilie Năstase, reflexul acestui obicei mă face să revin, cînd am ocazia, la prima dragoste, căreia îi rezerv o bună parte din timpul antrenamentului meu complimentar. *Și cine l-a văzut vreodată pe Ilie la una din miuțele organizate spontan, între două terenuri de tenis,*

Deleanu

și-ar putea da seama și acum de marea sa îndeminare care în alte condiții, i-ar fi dat dreptul la un loc în fotbal, alături și la nivelul fostului său coechipier de la pitici, Deleanu.

Aceleași simțăminte le-am regăsit și la cel de-al doilea mare reprofilat sportiv, Dinu Pițtalu, *înaintașul plin de fantezie care odinioară încerca să prindă tainele geometriei paselor lui* Constantin. *De la înălțimea celor 5 metri ai performanței sale, decanul săritorilor cu prăjina din țara noastră, păstrează și acum imaginea începutului fotbalistic, din care unele secvențe par aidoma unor frînturi de cronică sportivă.* „Revăd parcă și astăzi cu emoție — *îmi spunea Dinu* — dincolo de siluetele marilor construcții de locuințe ridicate în anii din urmă, terenul din Bd. Ilie Pintilie. Aici se ascunde, poate, una dintre cele mai frumoase amintiri ale copilăriei mele sportive : invitația marelui nostru portar Voinescu de a-i trage la poartă într-o zi de antrenament. Nu mai știu acum cîte din primele mele șuturi au reușit să se îndrepte către țintă, dar știu că la un moment dat, după vreo cîteva „rachete“ plasate pe la colțuri, nea Ion s-a apropiat de mine și mi-a spus : „Bravo, puștiule, știi că ai stofă !“. Și totuși... Nu fotbalul mi-a adus cele mai mari satisfacții, ci atletismul care se pare că mi-a fost mai potrivit pînă la urmă calităților mele fizice și în special detentei. În schimb, sportul cu balonul rotund rămîne pentru mine o mare pasiune neîmplinită, căreia îi datorez recunoștință pentru că mi-a deschis căile sportului de performanță“.

În sfîrșit, Deleanu, *cel de-al treilea reprezentant al unei promoții de copii teribili, rămas fără rezerve credincios fotbalului, este astăzi unul din titularii națională noastre, care și-a înscris numele pe lista celor mai bune 16 formații din lume. Jucător, care o trecut pe rînd prin toate posturile unei echipe, devenind dintr-un atacant cu perspective un fundaș adevărat Coco și-a văzut împlinit visul, așa cum l-a plăsmuit în imaginație la vîrsta cînd a pășit pe porțile stadionului. Și, cu siguranță că dacă ar mai putea fi încă o dată în situația de a alege un drum în sport, el ar răspunde fără nici o ezitare : fotbalul.*

Ilie Năstase, Dinu Pițtalu, Augustin Deleanu — *trei ramuri pornite pe calea afirmării sportive, din aceeași tulpină a „sportului rege“, s-au reîntîlnit în coroana performanței. Efect al dezvoltării inedite din perioada pubertății și al unor puternice influențe din mediul obișnuit de viață, fenomenul acesta de valorificare diferențiată a aptitudinilor își are ca bază de plecare practica timpurie a celui mai popular dintre sporturi, fotbalul.*

Mihai IONESCU

● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ●

ERA ODATĂ UN PORTAR

Va să zică acesta era Sanda, Sanda portarul cu nume de fată. Acum un deceniu și poate și mai de demult, mă obișnuisem să-i citesc numele elogiat în „Sportul popular“, în cronicuțele de cîteva rînduri cu care erau răsplătite meciurile Diviziei B. Îl văzusem de cîteva ori, atunci cînd echipa sa din Rm. Vîlcea juca vreun meci în București și înțelesesem că remarcările acelea constante, superlativele banale prin repetiție legate de numele său, reprezentau toată gratitudinea pe care o corespondență de sport onestă o putea da unui foarte bun jucător de fotbal. Sanda făcea meciuri senzaționale, scotea basma curată o echipă nu de puține ori așediată și numele său începuse să se înfiripeze, să plutească undeva într-o ceață țesută din mister și fantezie șoptită. L-am așteptat mereu într-o echipă mai răsunătoare, mi-a plăcut să-l întrevăd un soclu de vedetă, dar în zadar, căci Sanda a rămas în același loc, în orașul prin fața porții căruia se zbuciumă „Oltul“. Vasile Sanda n-a mai venit. Am crezut că în sfîrșit va „evada“. O dată, cînd s-a anunțat public că Știința Cluj va relua un campionat (prin 1962) cu vestitul portar din Rm. Vîlcea. Dar nu s-a întîmplat nimic.

Va să zică acesta era Sanda ! Silueta căruia distanța dintre tribună și poarta de joc îi furase expresia, era acum aproape, pe o bancă de rezerve din stadionul Clujului și apropierea mi-a dat revelația descoperirii. Ciolănos, suplu, înalt, fața înfrumusețată de cumsecădenie și calm, aspră de pasul peste pragul primei tinereți. Chimia Rm. Vîlcea juca cu C.F.R. Cluj și în prima repriză un portar mai tînăr a „lăsat“ de trei ori mingea să treacă de el. A doua repriză pe banca rezervelor a venit portarul cel tînăr și celălalt („Sanda“, apără Sanda, șușoteau spectatorii din preajma tunelului prin care echipele pășeau din nou, după pauză), a făcut să înțepenească tabela de marcaj de dedesubtul numelui echipei sale. A zvîcnit în robinsonade, s-a arcuit de cîteva ori spre vinclu, și-a dirijat propria apărare cu tact. Dar cîteva plonjoane au fost încete (deși precise), cîțiva pași în careu mi s-au părut osteniți, unele sărituri trădau o lecție învățată pe de rost, repetată la infinit („au început să mă doară căzăturile“, mi-a mărturisit mai tîrziu). Am înțeles atunci că a sosit clipa cînd marele său talent a început să se înfrunte cu bătrînețea (sportivă), că Sanda a început să apere scrîșnind din dinți. Și am mai înțeles că după 18 ani de activitate, dintre care 14 la o singură echipă, va trebui să conjug o întrebare la timpul trecut.

— În fond cine ai fost dumneata, Sanda ?

Iată ce am aflat, cu destule eforturi pentru a dezveli fapte pe care modestia interlocutorului le ținuse într-un colț de umbră : **ca portar a debutat la 17 ani (Unirea Drăgășani), după ce mai înainte jucase cu succes volei și fără succes fotbal „la înaintare“. A fost ulterior selecționat în tabăra de juniori de la Bistrița alături de Mîndru, Ciosescu, Țircovnicu și alții. În 1955 s-a întors la Rm. Vîlcea de unde n-a plecat nici la solicitările Științei Craiova, Științei București, Rapid București. În 1962 l-a chemat Știința Cluj.** Și Sanda a plecat. S-a întors însă după o lună și a continuat să joace (un timp, a fost selecționat în reprezentativele Diviziei B și în lotul național B, însă netitularizat) cu același succes — cinci ani chiar fără rezervă, neîncumentîndu-se nimeni să-i facă concurență. **L-au mai chemat între timp, fără răspuns, Dinamo Pitești și Farul Constanța.** Și cînd la un moment dat l-am întrebat **„de ce jocul acesta fatal cu solicitările fără nici un rezultat“** mi s-a părut că sub un zîmbet amar, ceva a icnit, s-au învolburat amintiri, au năpădit niște regrete.

— Am iubit mult orașul acesta, echipa aceasta, mi-a fost poate și frică de necunoscut. Nu m-am înarmat niciodată cu hotărîre deplină. Doar o singură oară am vrut să fac marele pas. Atunci, la Știința Cluj. Dar am fost adus înapoi. Au existat oameni în conducerea sportului local care au făcut tot posibilul, mergînd pînă la abuz, ca eu să nu pot pleca de la echipă.

L-au ajuns anii pe Sanda. În 1966 după o operație de ulcer a hotărît să se retragă, dar a fost căutat acasă căci se apropia barajul de la Brașov, l-au convins ulterior să revină căci la periferia clasamentului echipa avea (și are și acum) nevoie de ei.

Am scris acest mic reportaj despre un talentat portar care niciodată n-a avut parte să joace într-o echipă cu „firmă“. Am vorbit cu el la o masă, lîngă o fereastră, în fața unei cafele. Eu scriam și el bătea darabana cu degetele în masă și cînd am închis caietul m-a privit parcă cu recunoștință, cu mirare, cu teamă, cu mîndrie. Numai o clipă căci a întors privirea spre fereastră. Era stingherit și obosit.

Ion CUPEN

Sanda